

Donászy Magda: Karácsonyvárás

Alig ment el Télapóka, még a nyoma itt a hóba', kezdődik a sürgés-forgás. Lótás-futás, csomaghordás. Minden boltban, áruházban hangos vásárlási láz van. Oda se a hónap, szélnek, még a hidegtől se félnek. Virradattól estelig tér és utca megtelik kicsinyekkel és nagyokkal, sokasodó csomagokkal.

Míg künn a hópihe rebben, odabenn a kis kezekben malacpersely ontja kincsét. Egyik-másik tele sincs még. No de mindegy. Hull a fényes tízfilléres, húszfilléres.

Fiúk, lányok, jó barátok elmesélik, ki mit látott. Ki mit venne, mit szeretne, hogyha sok-sok pénze lenne. Néha nem is pénz kell ehhez. Elég a nagy szeretetkez egy-egy ötlet, szorgalom. Az asztalon nagy halom színes papír, tarkabarka. Tomi adja jobbra-balra. Misi nyírja, Zsuzsi hajtja, Pál tekeri, Ferike meleg enyvvel keni be, és a végén a kis Teri, mint egy mesebeli törpe, leragasztja szépen körbe. Klára fűzi selyemszálra, s el is készül nemsokára anyunak a meglepetés. Nem is drága, nem is nehéz! Lám, reggeltől délutánig a papiros gyönggyé válik. Igazgyöngy lesz anyu nyakán, s jobban örül talán-talán, mintha pénzért vették volna a csillogó ékszerboltba'.

Hát nagyanyó mit csinál? A két keze meg nem áll. Öt kötőtű körbe-körbe, horgolótű föl-le, föl-le ugrándozik, versenyt szalad. Siettetni a fonalat. A

gombolyag nesztelenül futkároz a lába körül. Kanyarodik, csavarodik, amíg be nem alkonyodik. Dehogy pihen! Soha ilyen lóti-futi kedve nem volt, míg egy helyben búsan kuksolt. Unatkozott épp eleget, rozmaringos ruhák meget nagyanyóka szekrényébe'. De most kimegy végre-végre az utcára, játszótérre. Hóba, fagyba ha kis sapka lesz Sáríka feje búbján, elkíséri minden útján. Melegíti, vigyáz rája, s vele, egy az iskolába.

Karácsonyvárás

Alighogy elkészült, máris nőttön-nő a gyapjúsál is. S a varrotú? Az se rest. A cérnával futni kezd. Bújócskázik be-ki, be-ki, ha nagyanyó öltögeti. Nincs a táncnak hossza-vége, míg a fodros kis kötényke, ruha, cipő, új kabátka rá nem kerül a babákra. S nem tudja más, csak a kályha, hogy ameddig melegedik, nem szunyókál, pedig-pedig nap nap után ez a látszat, míg mellette dudorászat.

Apu s anyu délután sétálgatni megy csupán. Milyen furcsa, hazatérve a sok csomag alig fér be. Jut pincébe, fáskamrába, nem is tudják hamarjába: hova dugják? Hová tegyék? Hej! Mert a hely sosem elég. Rejtegetik, cserélgetik, míg csak be nem esteledik. Ha már alszik a ház népe, nincs a szónak hossza-vége. Anyu egyre sugdos-dugdos. Apuka papucsban futkos. Fejét fogja, kulcsokat hoz. Lassan illeszti a zárhoz. Mi tagadás, kicsit álmos.

Ami még sincs zár alatt, arra másnap ráakad polc felett és polc alatt más, ki ott keres helyet. S tanakodik: - Mi lehet? - Tűnődik egy

darabig: - Kié lehet? Mi van itt? Hogy lehetne belelátni, papíron át kukucskálni? - Fogadkozik: - Legyen bármi, a karácsonyt meg kell várni! Lári-fári! Hány nap van még? Már nem is sok. Kilenc, nyolc, hét, majd meglátja, ha szabad, a csillogó fa alatt.

Hanem éjjel álma nehéz, fogadalma semmibe vész. Hiszen kicsiség az egész. Mért töltené heteken át álmatlanul az éjszakát? Nyugodtabb lesz éje, álma, ha meglátja, mit tett oda nénje, bátyja.

Dehogyis vár karácsonyig. Lassan odalopakodik.

Lábujjhegyen, észrevétlen. Jó, hogy senki más nincs ébren. De lám! Csodák csodájára, már csak hűlt helyét találja! Visszasompolyog az ágyba.

Ő is mindent rejtekhelyre tesz, hogy senki meg ne lelje. Végül ki-ki alig tudja, féltett titkát hová dugta. Utolsó nap gondot ad, hol is az a sok csomag?

Mert a napok folyvást fogynak. Mind kevesebb lesz a sok nap. Egyik fut a másik után, s holnapután egyet kell aludni csupán. - Már egyet sem! Csengős szánon – hipp-hopp! - itt van a karácsony.

